

att Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t utarbete och för Riksdagen framlägga lagförslag i syfte att åstadkomma en mera verksam kontroll öfver att stämningar till underrätt vederbörligen stämpelbeläggas, eller

att lagutskottet, derest utskottet gillar motionens syfte, ville formulera och för Riksdagen framlägga förslag till sådan lagändring, som för det angifna målets vinnande erfordras.

Stockholm den 25 januari 1899.

Per Olsson

i Åsak.

N:o 57.

Af herr **A. W. Styrlander**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t ang. införande af straffbestämmelser för störande af förenings sammankomster.*

Genom lagen af den 20 juni 1890, införd under 11 kap. strafflagen, hafva visserligen vårt lands lagstiftare vidtagit ganska väsentliga förbättringar af 11 kap. strafflagen i syfte att värna svenska medborgares frid hemma och borta. Men erfarenheten har visat, att icke ens de nu gällande bestämmelserna äro tillräckliga, utan att fall af fridsbrott kunna förekomma, de der icke kunna åtkommas af lagen.

Särskildt gäller detta om fridsbrott vid föreningars offentliga och enskilda möten, hvilka stå nästan rättslösa gent emot fridstörare.

I ett under år 1898 af en häradsrätt och Svea hofrätt handlagdt mål har det blifvit utredt, att några personer vid en nykterhetsförenings

offentliga möte varit berusade och uppträdt störande, men då allmän andaktsöfning vid tillfället icke hållits, hafva rätterna förklarat, att fridstörarnes beteende icke vore med ansvar i lag belagdt, och därför frikänt dem. Det synes mig, som om, med den utsträckning föreningsväsendet nu tagit och än vidare torde komma att taga, något måste göras för att råda bot på ett ondt, som i hög grad vittnar om råhet och förvildning.

Om ock icke föreningars möten kunna likställas med sådana offentliga sammankomster, som omförmålas uti 11 kap. 9 § strafflagen, torde de dock böra tillförsäkras skydd för fridstörare, enär de föreningar, som hålla mötena, hafva ett sedligt och godt syfte med sitt arbete, hvilket dock nu *med laglig rätt* kan oroas och störas, ja, rent af förderivas af dylika fridstörare. Och detta gäller icke allenast om nykterhetsföreningar, utan äfven om alla andra föreningar, såväl offentliga som enskilda.

Det är därför, om ock endast detta enda fall funnes — men de lära finnas i mängd — hög tid på, att lagstiftarne, särskildt i en tid, då man börjar inse nödvändigheten af att göra något mot ungdomens förvildning, söka fylla den lucka i lagstiftningen, som här uppenbarligen finnes, och tillåter jag mig därför vördsammast föreslå:

att Riksdagen i skrifvelse måtte anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådant tillägg till 11 kap. strafflagen, att fridsbrott vid föreningars offentliga och enskilda möten måtte med straff beläggas.

Stockholm den 18 januari 1899.

W. Styrlander.